ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๙

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบมาตรา ๒๕ (๒) (๓) มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมาตรา ๑๔ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม องค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทาและนายอำเภอเมืองบุรีรัมย์ จึงตราข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๙”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ใช้ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขและแมว พ.ศ. ๒๕๖๓ ตราบเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในสถานที่เลี้ยงสัตว์

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในลักษณะที่มีการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ รวมทั้งการสละการครอบครองสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง และที่เลี้ยงสัตว์อื่นที่มีการควบคุมของเจ้าของสัตว์ไม่ว่าจะมีขอบรั้วหรือไม่

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้มีสิทธิเป็นเจ้าของสัตว์นั้นรวมถึงผู้ครอบครองสัตว์นั้นด้วย

“สัตว์ควบคุมพิเศษ” หมายความว่า

(๑) สัตว์สายพันธุ์ดุร้าย หรือสายพันธุ์ที่ใกล้เคียงกัน หรือลูกผสมสายพันธุ์

(๒) สัตว์ที่มีประวัติทำร้ายคนหรือพยายามทำร้ายคน โดยมีหลักฐานการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

(๓) สัตว์ที่มีพฤติกรรมไล่ล่าทำร้ายคนหรือสัตว์ โดยปราศจากการยั่วยุ

(๔) สัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อันได้แก่ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมองค์การบรหารส่วนตำบล และหัวหน้ากองหรือหัวหน้าฝ่ายสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมองค์การบริหารส่วนตำบล หรือตำแหน่งที่คล้ายคลึงกัน

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานส่วนตำบลซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายให้ปฏิบัติการตามข้อบัญญัตินี้

“ข้อบัญญัติ” หมายความว่า ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา

“การขึ้นทะเบียน” หมายความว่า การนำเสนอเอกสารที่เกี่ยวกับสัตว์ที่จดทะเบียนไว้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อบันทึกรายละเอียดรูปพรรณสัณฐาน

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือสัญจรได้

ข้อ ๕ ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทาเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๖ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น หรือเพื่อป้องกันอันตรายจากสัตว์และเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์จึงกำหนดให้เขตองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทาเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ดังต่อไปนี้

(๑) ช้าง

(๒) ม้า

(๓) โค

(๔) กระบือ

(๕) แพะ

(๖) แกะ

(๗) ล่อ

(๘) ลา

(๙) สุกร

(๑๐) สุนัข

(๑๑) แมว

(๑๒) ไก่

(๑๓) เป็ด

(๑๔) ห่าน

(๑๕) นก

(๑๖) งู

(๑๗) จระเข้

(๑๘) สัตว์ป่าตามกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าซึ่งได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดประเภท และชนิดสัตว์ที่ต้องควบคุมการเลี้ยงเพิ่มเติม ทั้งนี้ โดยอาจควบคุมการเลี้ยงสัตว์เฉพาะเขตท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง หรือเต็มพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา

ข้อ ๗ ห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ แพะ แกะ ล่อ ลา สุกร สุนัข แมว ไก่ เป็ด ห่าน นก งู จระเข้ ในพื้นที่ถนนสาธารณะทุกสายที่องค์การบริหารส่วนตำบลกลันทารับผิดชอบดูแล

การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ตามวรรคหนึ่งนั้น ให้หมายถึงกรณีกระทำการเป็นประจำเป็นอาจิณ หรือไม่มีการควบคุมดูแลสัตว์จนเข้าใจได้ว่ามีการใช้พื้นที่ถนนสาธารณะเป็นที่เลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ทั้งนี้ สัตว์ตามข้อ ๖ ให้หมายถึง ประเภท “สัตว์ควบคุมพิเศษ” ด้วย

ข้อ ๘ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลกลันทาให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกประกาศกำหนดเขตพื้นที่เลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ที่ต้องควบคุมตามข้อ ๖ โดยให้มีมาตรการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดจำนวน ประเภท และชนิดของสัตว์ที่เลี้ยง

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการทำทะเบียนตามประเภทและชนิดของสัตว์

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการปล่อยสัตว์

กรณีที่เข้าข่ายการประกอบกิจการ ให้ใช้ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๗ ในกลุ่มที่ ๑ กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง ประกอบและอ้างอิงในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมด้วย

หมวด ๒
การควบคุมการเลี้ยงสัตว์และปล่อยสัตว์

ข้อ ๙ ประกาศกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ ดังนี้

(๑) ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ชนิดหรือประเภท ดังต่อไปนี้ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา

(๑) งูพิษ และงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่เจ้าของ และผู้อื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่น

(๒) ปลาปิรันยา

(๓) คางคกไฟ

(๔) สัตว์ดุร้ายอื่น ๆ ที่กฎหมายประกาศกำหนด หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

(๕) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น

(๒) ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ เป็ด ไก่ นก ในเขตพื้นที่ ดังต่อไปนี้ โดยเด็ดขาด

(๑) พื้นที่ผังเมืองที่ประกาศเป็นเขตพาณิชยกรรม และเขตประชากรหนาแน่น

(๒) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นประเภทอนุรักษ์ เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย

(๓) พื้นที่ถนนสาธารณะทุกสาย แหล่งน้ำสาธารณะ สถานที่สาธารณะอื่น ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทาเป็นผู้ดูแล

(๓) กรณีการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ประเภทสุนัข แมว ให้อ้างอิงข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขและแมว

กรณีการเลี้ยงสัตว์อื่นนอกจากประเภทที่ได้ระบุไว้ใน (๑) (๒) และ (๓) ให้กระทำได้เมื่อรับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์ออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์

ข้อ ๑๐ นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิสัยแล้ว เจ้าของสัตว์จะต้องปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีสถานที่เลี้ยงสัตว์ เป็นอาคาร มั่นคง แข็งแรง ที่เป็นเอกเทศตามความเหมาะสมแก่ประเภทและชนิดของสัตว์ โดยมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสัตว์ มีแสงสว่าง และการระบาย

อากาศที่เพียงพอมีระบบการระบายน้ำและกำจัดสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะ ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใด

(๒) รักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ จัดเก็บสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะเป็นประจำ ไม่ปล่อยให้เป็นที่สะสมหมักหมม จนเกิดกลิ่นเหม็นรบกวนผู้ที่อยู่บริเวณใกล้เคียง

(๓) เมื่อสัตว์ตายลงเจ้าของสัตว์จะต้องกำจัดซากสัตว์และมูลสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะเพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค ทั้งนี้ โดยวิธีที่ไม่ก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นควัน และไม่เป็นเหตุให้เกิดการปนเปื้อนของแหล่งน้ำ

(๔) จัดให้มีการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์ เพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์

(๕) ให้เลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน ไม่ปล่อยให้สัตว์อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์โดยปราศจากการควบคุม กรณีเป็นสัตว์ดุร้ายจะต้องเลี้ยงในสถานที่หรือกรงที่บุคคลภายนอกเข้าไปไม่ถึงตัวสัตว์และมีป้ายเตือนให้ระมัดระวังโดยสังเกตได้อย่างชัดเจน

(๖) ไม่นำสัตว์เลี้ยงออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน เว้นแต่เฉพาะเพื่อการเคลื่อนย้ายสัตว์และได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๗) ควบคุมดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่ออันตรายหรือเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น และไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม

(๘) ปฏิบัติการอื่นใดตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น รวมทั้งข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งขององค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา

ข้อ ๑๑ การเลี้ยงสัตว์เป็นจำนวนมาก หมายถึง

(๑) เลี้ยงสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ แพะ แกะ ล่อ ลา สุกร ๒ ตัวขึ้นไป

(๒) เลี้ยงสัตว์ประเภท สุนัข แมว ๕ ตัวขึ้นไป

(๓) เลี้ยงสัตว์ประเภท ไก่ เป็ด ห่าน นก ๑๐ ตัวขึ้นไป

(๔) เลี้ยงสัตว์ประเภท งู จระเข้ ๑ ตัวขึ้นไป

ข้อ ๑๒ กรณีการเลี้ยงสัตว์เป็นจำนวนมาก เจ้าของสัตว์ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามข้อ ๑๐ อย่างเคร่งครัดเพื่อการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้เลี้ยงสัตว์ และต้องปฏิบัติตามมาตรการเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรค หรือเหตุรำคาญอันเกิดจากการเลี้ยงสัตว์ ดังนี้

(๑) สถานที่ตั้ง

(๑) ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญให้ผู้อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียง

(๒) ต้องได้รับความยินยอมจากการประชุมประชาคมหมู่บ้าน และได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามข้อ ๑๓

(๒) อาคารและส่วนประกอบ

(๑) อาคารต้องเป็นอาคารเอกเทศและมั่นคง แข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่น

(๒) พื้นต้องเป็นพื้นแน่น ไม่เฉอะแฉะ เว้นแต่การเลี้ยงสุกร พื้นจะต้องเป็นคอนกรีตและมีความลาดเอียงพอสมควรเพื่อให้น้ำและสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้โดยสะดวก

(๓) หลังคาต้องมีความสูงจากพื้นที่มากพอควร และมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

(๔) คอกต้องกั้นคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ ไม่ให้สัตว์อยู่รวมกันอย่างแออัด

(๕) การระบายอากาศต้องจัดให้มีการระบายอากาศถ่ายเทให้เพียงพอ

(๓) การสุขาภิบาลทั่วไป

การระบายน้ำต้องดำเนินการ ดังนี้

(๑) การระบายน้ำต้องไม่เป็นที่เดือดร้อนแก่ผู้ใช้น้ำจากแหล่งน้ำสาธารณะ

(๒) ต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบตัวอาคาร ให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลได้สะดวกลงในบ่อบำบัดน้ำเสีย

(๓) จัดให้มีและบำรุงรักษาท่อ รางระบายน้ำเสีย หรือน้ำทิ้งให้อยู่ในสภาพดี ใช้งานได้สะอาดปราศจากน้ำขังและการสะสมของมูลสัตว์ หรือกากตะกอนเพื่อป้องกันกลิ่นรบกวนและการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค

(๔) น้ำเสียหรือน้ำทิ้งต้องผ่านการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำ แหล่งน้ำสาธารณะหรือในที่เอกชน

การจัดการมูลสัตว์ต้องดำเนินการ ดังนี้

(๑) การกำจัดมูลสัตว์ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน

(๒) ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

(๓) การจัดการมูลสัตว์ให้รวบรวมและบำบัดด้วยวิธีการตาก หมัก ระบบแก๊สชีวภาพ หรือวิธีการอื่นใดที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ทั้งนี้ ต้องมีระบบ วิธีการ หรือมีโครงสร้างที่สามารถป้องกันกลิ่นรบกวน และมิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคได้

การป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญต้องดำเนินการ ดังนี้

(๑) หากมีการก่อไฟในการไล่แมลงให้สัตว์ต้องไม่ให้เกิดเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการร้องเรียนซึ่งกันและกัน

(๒) ต้องจัดให้มีการป้องกันเสียงร้องของสัตว์ ไม่ให้เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง

(๓) สำหรับการเลี้ยงสัตว์ที่มีขน ตัวอาคารต้องสามารถป้องกันขนไม่ให้ปลิวฟุ้งกระจายออกไปนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์

(๔) ต้องควบคุมดูแล ไม่ให้สัตว์ออกไปสร้างความเสียหาย เกิดความเดือดร้อนเป็นเหตุรำคาญให้แก่ผู้อื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่น หรือบริเวณพื้นที่อาศัยของประชาชนในพื้นที่

(๔) การรักษาความสะอาดต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่สม่ำเสมอเพื่อสุขภาวะอนามัยของเจ้าของที่เลี้ยงสัตว์

(๕) การกำจัดซากสัตว์ ให้ใช้วิธีฝังต้องมีพื้นที่เพียงพออยู่ในบริเวณน้ำท่วมไม่ถึง และห่างจากแหล่งน้ำให้ฝังไว้ใต้ระดับผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร โรยปูนขาวหรือราดด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อแล้วกลบหลุมและคลุมดินให้แน่น เหนือระดับผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร เพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์ไปคุ้ยเขี่ย และเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลง สัตว์นำโรค และส่งกลิ่นเหม็น

(๖) ต้องรักษาสถานที่อย่าให้เป็นที่เพาะพันธุ์แมลงวัน แมลงสาบ ยุง หรือสัตว์นำโรคอื่น ๆ และต้องเก็บวัสดุอุปกรณ์เครื่องใช้ในการเลี้ยงสัตว์ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยเสมอ

(๗) ต้องจัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอย และสิ่งปฏิกูลที่เพียงพอและถูกหลักสุขาภิบาล คัดแยกมูลฝอยทั่วไป มูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายต่อชุมชน และนำไปกำจัดด้วยวิธีที่เหมาะสมเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

หมวด ๓
การรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย

ข้อ ๑๓ หลังจากที่ข้อบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ ผู้ใดประสงค์เลี้ยงสัตว์ควบคุมพิเศษหรือกรณีการเลี้ยงสัตว์เป็นจำนวนมากต้องได้รับความยินยอมจากการประชุมประชาคมหมู่บ้าน และได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

การอนุญาตตามวรรคหนึ่งนั้น ต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าสถานที่เลี้ยงสัตว์นั้นเป็นบริเวณที่โปร่งอากาศถ่ายเทสะดวก ตั้งอยู่ห่างจากแหล่งชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่ของราชการอื่น ๆ ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุรำคาญต่อชุมชน โดยต้องมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าว และแหล่งน้ำสาธารณะในระยะ ดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสัตว์น้อยกว่า ๕๐ ตัว ต้องมีระยะห่างในระยะที่ไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญต่อชุมชนใกล้เคียง

(๒) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๕๑ – ๕๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

(๓) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๕๐๑ – ๑,๐๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ เมตร หรือตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควร

(๔) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๕,๐๐๑ ตัวขึ้นไป ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒,๐๐๐ เมตร หรือตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควร

ในกรณีที่สถานประกอบกิจการใดมีเหตุจำเป็นต้องเพิ่มจำนวนการเลี้ยงสัตว์จนไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ (๑) (๒) (๓) (๔) ให้ผู้ดำเนินกิจการแจ้งเหตุจำเป็น และจำนวนสัตว์ที่เพิ่มขึ้นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในระยะเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันที่มีเหตุตามวรรคหนึ่ง และต้องดำเนินการให้จำนวนสัตว์เลี้ยงเป็นไปตาม (๑) (๒) (๓) (๔) ภายในระยะเวลา ๙๐ วัน

ผู้ขออนุญาตดังกล่าวให้ยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามแบบและเงื่อนไขที่กำหนด พร้อมด้วยหลักฐาน ดังต่อไปนี้ อย่างละ ๑ ชุด

(๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๓) หนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ หรือสิทธิครอบครองในที่ดิน

(๔) หลักฐานอื่นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น เห็นสมควรเรียกเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณา

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น พนักงานส่วนตำบลองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา เจ้าพนักงานสาธารณสุขพบสัตว์ในสถานที่หรือทางสาธารณะ แหล่งน้ำสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ซึ่งอยู่ภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา หรือเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์โดยไม่ปรากฏเจ้าของ

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ได้รับมอบหมายจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจับสัตว์และนำสัตว์ไปกักไว้ในที่สำหรับสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดไว้เป็นเวลาอย่างน้อย ๓๐ วัน หรือกรณีสัตว์นั้นมีอาการคุ้มคลั่งและคาดว่าเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควร

ในระหว่างการจับสัตว์หากสัตว์วิ่งหนีเกิดอุบัติเหตุอื่นใด ทำให้สัตว์บาดเจ็บหากเป็นเหตุที่โดยพฤติการณ์ต้องเกิดขึ้น และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้วทางองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทาจะไม่รับผิดชอบต่อความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้น

กรณีตามวรรคสอง ถ้าความเสียหายเกิดขึ้นต่อบุคคลที่สามอันเนื่องมาจากการกระทำดังกล่าว บุคคลที่สามย่อมมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายได้ โดยองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทาจะพิจารณาไล่เบี้ยความผิดตามข้อเท็จจริง

ข้อ ๑๕ เมื่อได้จับสัตว์มากักไว้ตามความในข้อ ๑๔ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะปิดประกาศแจ้งให้เจ้าของทราบและให้มารับสัตว์คืนไปภายใน ๓๐ วันนับตั้งแต่วันที่ได้จับสัตว์มากักไว้โดยประกาศไว้ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา หรือที่เปิดเผย เมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วันแล้วไม่มีผู้ใดมาแสดงตัวเป็นเจ้าของสัตว์ให้สัตว์นั้นตกเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา

ข้อ ๑๖ กรณีที่กักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายตามสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามสมควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนด ๓๐ วันก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายหรือขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาเงินนั้นไว้แทนตัวสัตว์ ซึ่งเงินแทนตัวสัตว์นี้เมื่อพ้นกำหนดประกาศตามข้อ ๑๕ แล้วให้ตกเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา

กรณีสัตว์นั้นตายหรือเจ็บป่วย หรือไม่สมควรจำหน่ายต่อไป หรือเป็นโรคติดต่อที่อาจเป็นอันตรายแก่คนและสัตว์อื่น ๆ หรือเมื่อสัตวแพทย์ได้ตรวจสอบ และให้ความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายได้

ในกรณีมิได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ และเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดตามข้อ ๑๕ หรือได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้รับคืนสัตว์นั้น เจ้าของสัตว์ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูสัตว์ตามจำนวนที่ได้จ่ายจริง และเสียค่าปรับให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลกลันทาตามอัตรา ดังต่อไปนี้

(๑) ช้าง	เชือกละ ๑,๐๐๐ บาท
(๒) ม้า โค กระบือ งู จระเข้	ตัวละ ๑๐๐ บาท
(๓) แพะ แกะ ล่อ ลา สุกร สุนัข แมว	ตัวละ ๒๐ บาท
(๔) ไก่ เป็ด ห่าน นก	ตัวละ ๒๐ บาท

หมวด ๔
การป้องกันและควบคุมโรคระบาด

ข้อ ๑๗ ในกรณีที่มีเหตุควรสงสัยว่าสัตว์ที่เลี้ยงนั้นเป็นโรคอันอาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพของบุคคลอื่นทั่วไปหรือสัตว์อื่น ให้เจ้าของสัตว์แยก กักสัตว์นั้นไว้ต่างหาก และแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขทราบ รวมถึงต้องแจ้งให้สัตวแพทย์ของหน่วยงานราชการทราบและต้องปฏิบัติตามคำแนะนำโดยเคร่งครัด

ข้อ ๑๘ ให้เจ้าของสัตว์ดำเนินการให้มีการป้องกันโรคด้านความปลอดภัยทางชีวภาพ ดังต่อไปนี้

(๑) แยกพื้นที่สำหรับบ้านหรือที่พักอาศัยและโรงเรือนเลี้ยงสัตว์

(๒) มีคอกหรือโรงเรือนเลี้ยงสัตว์ที่เหมาะสมกับจำนวน และขนาดของสัตว์

(๓) จัดให้มีข้อบังคับสัตว์และอุปกรณ์ควบคุมบังคับสัตว์ในการให้วัคซีน หรือรักษาโรคสำหรับช้าง ม้า โค กระบือ ล่อ ลา หรือจัดให้มีสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับควบคุมบังคับสัตว์ในการให้วัคซีนหรือรักษาโรคสำหรับแพะและแกะ

(๔) การเลี้ยงสัตว์เพื่อการบริโภค ต้องมีเล้าหรือโรงเรือนสำหรับให้สัตว์นอนตอนกลางคืนโดยแยกจากบ้านหรือที่พักอาศัยของคนอย่างชัดเจน และไม่ใช้หลังคาร่วมกับบ้านหรือที่พักอาศัยของคน รวมทั้งสามารถทำความสะอาดฆ่าเชื้อโรคได้ง่าย

(๕) การเลี้ยงสัตว์เพื่อวัตถุประสงค์อื่น เช่น สัตว์สวยงาม สัตว์ที่ใช้ประกวด หรือสัตว์ที่ใช้แข่งขันต้องมีเล้า หรือกรงที่เหมาะสมกับชนิดและจำนวนของสัตว์ สามารถป้องกันการสัมผัสกับสัตว์ที่อาจเป็นพาหะนำโรค และสามารถทำความสะอาดฆ่าเชื้อโรคได้ง่าย

(๖) ต้องมีการเก็บอาหารที่สะอาด แห้ง ไม่อับชื้น ไม่มีเชื้อราหรือวัตถุที่เป็นอันตรายต่อสัตว์ปนเปื้อนในอาหาร และสามารถป้องกันพาหะนำโรคและการเสื่อมสภาพของอาหารสัตว์ได้ รวมทั้งปฏิบัติการอื่นตามที่ประกาศกำหนด

(๗) สัตว์ที่นำเข้ามาเลี้ยงใหม่ต้องทราบแหล่งที่มาและมีการตรวจโรคจากแหล่งที่มาของสัตว์ ได้แก่ โรคไข้หวัดนก โรคนิวคาสเซิล โรคลำปีสกิน หรือโรคอื่นที่ประกาศกำหนด

(๘) ในกรณีที่มีโรคระบาดในสถานที่หรือบริเวณที่ใช้เลี้ยงสัตว์ หรือพื้นที่ใกล้เคียงให้เจ้าของสัตว์ดำเนินการตามระบบการควบคุมโรคระบาดจนกว่าโรคจะสงบและสัตวแพทย์มีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

การดำเนินการตามระบบการควบคุมโรคระบาดให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามนำสัตว์เข้าเลี้ยงใหม่ภายในระยะเวลาที่ประกาศกำหนด

(๒) ห้ามยานพาหนะหรือบุคคลภายนอกเข้าไปในสถานที่หรือบริเวณที่ใช้เลี้ยงสัตว์โดยเด็ดขาด เว้นแต่เป็นการเข้าไปเพื่อการควบคุมโรค

(๓) สัตว์ที่นำเข้ามาเลี้ยงใหม่ต้องทราบแหล่งที่มา หรือไม่มีโรคตามที่ประกาศกำหนด และมีระยะเวลาพักคอกหรือโรงเรือนเลี้ยงสัตว์ไม่น้อยกว่า ๗ วันก่อนนำสัตว์ชุดใหม่เข้ามาเลี้ยง โดยนับจากวันที่มีการฆ่าเชื้อโดยใช้น้ำยาฆ่าเชื้อ

(๔) ดำเนินการควบคุมโรคตามมาตรการที่ประกาศกำหนด

(๙) ดูแลสุขภาพสัตว์โดยการถ่ายพยาธิสัตว์ตามประกาศกำหนด ให้วัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าหรือวัคซีนป้องกันโรคอื่นตามที่ประกาศกำหนด

(๑๐) จดบันทึกข้อมูลการให้วัคซีน การตรวจ และการรักษาโรคตามที่ประกาศกำหนด

ข้อ ๑๙ หากเจ้าของสัตว์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือข้อบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำจาจสั่งให้เจ้าของสัตว์แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าเจ้าของสัตว์ไม่แก้ไข หรือถ้าการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์นั้นจะก่อให้เกิด หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดเลี้ยงสัตว์ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่า ๗ วัน เว้นแต่เป็นกรณีมีคำสั่งให้หยุดดำเนินการทันที

ข้อ ๒๐ กรณีการเลี้ยงสัตว์ในสถานที่ของเอกชน หรือทางสาธารณะก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อื่นให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของสัตว์ หรือผู้ครอบครองสถานที่เลี้ยงสัตว์ระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันควร และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งนั้น

หมวด ๕
อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๒๑ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบ หรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบ หรือควบคุมเพื่อให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ในการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริง หรือเรียกหนังสือรับรองการแจ้ง หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคาร หรือสถานที่นั้น

(๓) ยึดหรืออายัดสิ่งของใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(๔) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ที่สงสัยว่าไม่ถูกสุขลักษณะ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากอาคารหรือสถานที่ใด ๆ เป็นปริมาณตามสมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบตามความจำเป็น

ข้อ ๒๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการ พนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลกลันทาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือทุกเรื่องก็ได้

หมวด ๖
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๒๓ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๙ กฎหมายและกฎที่เกี่ยวข้อง

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๙
สมหมาย ต้นจาน
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา